

Arrest

nr. 341 546 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 2 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 augustus 2025 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 september 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te geven (bijlage 13septies).

Op 3 augustus 2025 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht, onder de vorm van een bijlage 13sexies, op 3 augustus 2025 en luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van SPN KUST op 02.08.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : Z.

voornaam : A.

geboortedatum : (...) 1983

geboorteplaats : LITOUWEN

nationaliteit : Wit-Rusland

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;
(...)*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPN KUST op datum werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van ladingdiefstal.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"III.1.1. De thans bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij motiveert onder meer:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPN KUST op datum werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van ladingdiefstal.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

III.1.2. In het administratief dossier bevindt zich uiterst summiere informatie:

[...]

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing suggereert werd de verzoekende partij niet “op heterdaad” betrap (zie administratief dossier :

Arrestatie : Awachten resultaat verhoor zondag 3/8/2025 voor hercontactname Parket

Werd betrokkene op heterdaad betrap: Nee

Dit is aldus een eerste reden waarom de thans bestreden beslissing onherroepelijk geëvicieerd is. Dit is geen detail omdat een betrapting op heterdaad meer aanwijzingen van schuld oplevert, quod non in casu.

III.1.3. Maar er is meer: in het administratief dossier bevindt zich zelfs niet het PV van gehoor van de verzoekende partij dat toch een beeld zou moeten geven van wat er in concreto gebeurd is (stuk 2).

In dat gehoor legt de verzoekende partij uit dat zij auto-onderdelen gekocht heeft op een snelwegparking en zich van geen kwaad bewust was:

[...]

Op het einde blijkt uit de vraagstelling duidelijk dat ook de verhorende politieagent niet overtuigd is van de schuld van de verzoekende partij (“kan zijn”):

Vraag: Bent u zich bewust dat het kopen van gestolen goederen strafbaar kan zijn?

Ik weet in het algemeen dat het strafbaar is. Maar in mijn geval dacht ik niet dat de goederen gestolen waren.

Bovendien is zelfs het kopen van gestolen goederen geen ladingdiefstal, doch hooguit “heling” (op voorwaarde dat het wetens en willens gebeurt, quod non in casu).

Op 3 augustus om 12u55, net na het verhoor dus, kreeg Mr. B. (de raadsman aanwezig tijdens het politieverhoor, stuk 2) telefoon van de onderzoeksrechter dat de uitleg van verzoekende partij volstond en dat

zij mocht beschikken (er zou geen rechtstreekse dagvaarding gebeuren). Te laat echter: de verwerende partij had al, eerder dan de onderzoeksrechter, haar oordeel klaar.

III.1.4. De verzoekende partij werkt voor een Litouwse firma en heeft een geldige verblijfstitel:

*Type: Betrokkene door onze diensten GEARRESTEERD in het kader van ladingdiefstal te Zeebrugge
In het bezin van geldige verblijfsdocumenten Litouwen + Belarus*

Zij had trouwens haar verblijfsdocument ook bij (stuk 3).

De bestreden beslissing is zeer onduidelijk over de reikwijdte van het inreisverbod:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Nochtans is dit van essentieel belang voor de verzoekende partij die in Litouwen werkt en er ook een verblijfstitel heeft en in het kader van haar beroep (internationaal chauffeur) regelmatig de binnengrenzen van de Schengenzone dient te overschrijden.

Zij weet op heden niet of zij geregistreerd werd in het Schengeninformatiesysteem (SIS II) en de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG), wat grote gevolgen kan hebben als zij nog eens wordt tegengehouden of haar verblijfstitel in Litouwen dient te vernieuwen.

De bestreden beslissing kan dit dus niet zomaar in het midden laten en diende hierover minstens duidelijkheid te scheppen.

III.1.5. In deze zaak lijkt er met meerdere specifieke omstandigheden geen rekening gehouden te zijn:

- *De verzoekende partij werd helemaal niet “op heterdaad” betrap;*
- *De verwerende partij heeft het PV zelfs niet nagelezen op basis waarvan de onderzoeksrechter besliste dat de verzoekende partij “mocht beschikken”. Het ontbreekt in het administratief dossier + de thans bestreden beslissing werd betekend vlak na het gehoor. Dit blijkt uit het feit dat het politiegehoor (stuk 2) beëindigd werd op 3 augustus om 12u:*

Ik neem er kennis van dat ik kosteloos een kopie van de tekst van mijn verhoor kan verkrijgen. Bij voorleiding zal de magistraat beslissen over de afgifte.

03/08/2025 om 12:00 uur.

De thans bestreden beslissing werd onmiddellijk erna/op hetzelfde moment betekend (en lag dus al klaar):

[..]

Er is dus sprake van onzorgvuldige feitengaring die ertoe geleid heeft dat er niet met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij rekening werd gehouden.

Het gevolg is ook dat de kwalificatie “ladingdiefstal” onmogelijk aan de orde kan zijn, dit blijkt duidelijk uit het PV dat de verwerende partij nooit gelezen heeft.

- *Het inreisverbod blijft vaag over de precieze reikwijdte (hele Schengenzone/België), terwijl het politieel verslag wel duidelijk maakt dat er een geldige verblijfstitel voor Litouwen voorligt. Deze onduidelijkheid en het niet weten of zij geregistreerd werd in het SIS II en de ANG zorgt voor grote onzekerheid en heeft potentieel grote gevolgen. Opnieuw het gevolg van onzorgvuldige feitengaring en het rap rap willen opmaken van een inreisverbod.*

III.1.6. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan.

Nochtans: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

[...]

Wanneer verwerende partij beslist om een dergelijk zware maatregel te nemen in hoofde van verzoekende partij – zijnde een inreisverbod van 3 jaar – dient zij uitvoerig en op zinnige wijze te motiveren waarom dit dienstig is en een grondig onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden eigen aan “het geval”. In casu is dat absoluut niet het geval.

Er is in casu niet de minste indicatie dat de verzoekende partij “op heterdaad” betraapt werd bij “ladingdiefstal”.

Zelfs de kwalificatie “heling” werd allesbehalve aangetoond (zie PV, stuk 2).

In die zin werd dan ook de materiële motiveringsverplichting geschonden en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden aangezien er onvoldoende correct gemotiveerd over de specifieke omstandigheden van dit dossier en er niet voorafgaandelijk tot zorgvuldige feitengaring overgegaan werd.

III.1.7. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden. De beslissing beïnvloedt immers haar werk als internationaal chauffeur en haar vermogen om haar familie in Wit-Rusland te onderhouden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, tweede lid VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting evenals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“1. De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing. De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de motieven heeft uiteengezet waarom het bevel op dezelfde dag aan verzoeker afgeleverd gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: “1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” Verzoeker betwist niet dat hem op 03.08.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarin hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waarvan de huidige bestreden beslissing het accessorium is. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit afleidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

In het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waar de thans bestreden beslissing het accessorium van vormt, wordt aan de hand van artikel 74/14 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoekende partij heeft geen beroep ingediend tegen de bijlage 13septies waardoor hij geacht wordt in te stemmen met de inhoud ervan.

In casu is de bestreden beslissing gemotiveerd op geldige bevindingen die hun steun vinden in het administratief dossier:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar: Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPN KUST op datum werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van ladingdiefstal.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (“gaat gepaard”). Verzoeker betwist niet dat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, waardoor grond was tot het opleggen van een inreisverbod. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, dient vervolgens overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, quod in casu zoals supra geciteerd. De uitgebreide motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een duurtijd van drie jaar en waarom deze duurtijd proportioneel zou zijn. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke omstandigheden en concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen.

3. De grieven die de verzoeker tegen de thans bestreden beslissing laat gelden zijn in weze gericht tegen de motivering vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Echter, verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing en alzo berust in de wettigheid ervan, met inbegrip van de motivering. Hij kan dan ook niet dienstig de vernietiging van de huidig bestreden beslissing betrachten aan de hand van grieven tegen het bevel.

Waar verzoekende oppert dat de bestreden beslissing ten onrechte aangeeft dat hij op heterdaad werd betrap en geen rekening houdt met het gegeven dat hij mocht beschikken van de onderzoeksrechter, gaat hij eraan voorbij dat de vaststelling dat een onderzoeksrechter geen bevel tot aanhouding oplegt, verwerende partij geenszins weerhoudt tegen verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens uit te vaardigen, waarvan de thans bestreden beslissing het accessorium vormt.

Verwerende partij wijst op het verslag Borderel Tarap waaruit blijkt dat verzoeker werd gearresteerd op een parking in open lucht te Zeebrugge en door de politie wel degelijk de vastgestelde feiten worden gekwalificeerd als ladingdiefstal (PV nr.: (...)).

De verwerende partij kan op grond van een eigen onderzoek oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, ongeacht of de feiten tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Het inreisverbod is geen maatregel van strafrechtelijke aard, maar een administratieve rechtshandeling waarbij het vermoeden van onschuld niet dienstig kan worden opgeworpen. De afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing staat deze laatste niet in de weg.

4. Inzake de door verzoeker opgeworpen onduidelijkheid over de reikwijdte van het inreisverbod wijst verweerder op de duidelijke bewoordingen in de aanhef van de bestreden beslissing:

“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Uit de vaststellingen bij de interceptie volgt dat verzoeker inderdaad beschikt over geldige verblijfsdocumenten van Litouwen, waar hij inmiddels naartoe werd gerepatriëerd. Het inreisverbod geldt dan ook enkel voor het grondgebied van België.

5. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

7. Het beroep is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met de thans bestreden beslissing wordt aan de verzoeker, in toepassing van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)"

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat" (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men "het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod.

In casu wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPN KUST op datum werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van ladingdiefstal.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

De verzoeker betoogt onder meer dat de bestreden beslissing berust op een foutieve feitenvinding waar wordt gesteld dat hij op heterdaad werd betrap. De verzoeker kan hierin worden gevolgd. In het TARAP-document (digitaal administratief dossier, document 102410282.PDF) dat in de bestreden beslissing wordt vermeld, heeft de politiebeambte van de dienst van SPN KUST inderdaad uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker niet op heterdaad werd betrap. De vaststelling van de gemachtigde dat de verzoeker "volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPN KUST (...) op heterdaad werd betrap op feiten van ladingdiefstal" is onverenigbaar met de stukken van het administratief dossier.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is op dit punt dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen is niet dienstig. Waar de verweerder op pertinente wijze opmerkt dat de gemachtigde in principe reeds verplicht is om een inreisverbod op te leggen wanneer er bij de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, merkt de Raad op dat de gemachtigde over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt om te bepalen wat de geldingsduur is van het op te leggen inreisverbod. Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen blijkt dat de gemachtigde de geldingsduur van het inreisverbod in belangrijke mate heeft verantwoord door de – foutieve – vaststelling dat de verzoeker op heterdaad zou zijn betrap voor feiten van ladingdiefstal. Zoals de verzoeker terecht opmerkt, wordt de betrapting op heterdaad aangewend ter verantwoording van de schuld van de verzoeker, waarvan op stellige wijze wordt gesteld dat hij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden.

Uit niets blijkt dat de gemachtigde zich zou hebben gebaseerd op de loutere verdenking (en/of arrestatie) voor de feiten van ladingdiefstal. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan overigens enkel rekening worden gehouden met de in de bestreden akte opgenomen motieven. De verzoeker kan de uitgedrukte motieven niet anders voorstellen door thans te stellen dat een vermoeden van onschuld niet wegneemt dat de gemachtigde op basis van een eigen

onderzoek kan oordelen dat de verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden een gevaar te vormen voor de openbare orde, ongeacht of hij de feiten tot een strafrechtelijke veroordeling of vervolging hebben geleid. Op zich beschikt de gemachtigde inderdaad over een eigen appreciatiebevoegdheid terzake, doch dit neemt niet weg dat de gemachtigde in verzoekers geval het gevaar voor de openbare orde op decisieve wijze heeft gebaseerd op een onbestaande betrapting op heterdaad.

Dat de verzoeker heeft berust in het op 3 augustus 2025 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, betekent niet dat hij de motieven van het thans bestreden inreisverbod en meer bepaald de motieven ter verantwoording van de geldingsduur ervan, niet meer zou kunnen betwisten. Waar in de bijlage 13septies van 3 augustus 2025 eveneens gewag wordt gemaakt van een betrapting op heterdaad, wordt dit aldaar overigens geenszins aangewend om een inreisverbod van drie jaar te verantwoorden. De verzoeker kan hieromtrent dan ook wel degelijk nog een betwisting naar voor brengen ter ondersteuning van het verzoek tot nietigverklaring van het op 3 augustus 2025 opgelegde inreisverbod van drie jaar. Dat de verzoeker heeft berust in zijn onmiddellijke verwijdering, betekent hoegenaamd niet dat de verzoeker ook berust in het verbod om gedurende drie jaar België binnen te komen of er te verblijven.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de territoriale geldigheid van het bestreden inreisverbod, zoals de verweerder in de nota met opmerkingen op pertinente wijze aangeeft, op zich duidelijk is. In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk aangegeven dat het inreisverbod enkel geldt voor het Belgische grondgebied wanneer de verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten. Aangezien blijkt en niet wordt betwist dat de verzoeker een Litouwse verblijfsvergunning heeft, is het voldoende duidelijk dat het niet gaat om een inreisverbod met Europese dimensie, maar om een inreisverbod met territoriale beperking tot het Belgische grondgebied. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien niet dat het bestreden inreisverbod in het Schengen Informatiesysteem (SIS) zou zijn opgenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 augustus 2025 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE